

BÊN DÒNG SÔNG CỬA LỚN

Nguyễn Vĩnh Long Hồ

Sông Cửa Lớn là con sông duy nhất ở Việt Nam chảy từ phía Đông, sang phía Tây. Bắt đầu từ cửa sông Bồ Đề chảy qua Xóm Lớn Ngoài, Xóm Mới, xóm Tác Biên rồi đến địa phận Quận Năm Căn, cuối cùng chảy qua xóm Ông Trang trước khi thoát ra Vịnh Thái Lan bằng vàm sông Cửa Lớn. Phần đất mũi Cà Mau bị tách rời ra khỏi đất mẹ bởi dòng sông Cửa Lớn.

Vào thập niên 1980, hàng vạn thuyền nhân đã vượt biển tìm tự do qua vàm sông Cửa Lớn. Rất nhiều thuyền nhân vô tội và ghe, tàu đã ở lại vĩnh viễn dưới đáy sông sâu. Đồn công an biên phòng Việt cộng nằm trên đầu doi giữa vàm sông Cửa Lớn và vàm sông Bảy Háp đã đoạt nhiều mạng sống của họ. Và cho đến mãi hôm nay, sau nhiều thập niên vẫn còn một số thợ lặn chuyên nghiệp từ địa phương khác đến sinh sống dọc theo bờ sông Cửa Lớn. Sở dĩ, họ chọn nơi đây làm chốn sanh cơ lập nghiệp là vì dưới đáy sông chôn vùi vô số tài sản ghe tàu của thuyền nhân bị đánh chìm. Tất cả những thứ đó như một kho tàng, có thể nuôi sống họ cả đời, chưa kể những di vật của thuyền nhân như nhẫn, bông tai...họ trưng bày trong nhà để cho Việt Kiều về thăm quê hương, tìm lại những kỷ vật của thân nhân. Thường thì họ được Việt Kiều đền ơn rất trọng hậu.

Vào năm 1982. Hàng ngàn thuyền nhân vượt biển tìm tự do qua vàm sông Cửa Lớn. Vì vậy, bí thư tỉnh ủy Tỉnh Minh Hải đề bạt một cán bộ trung kiên, dốt đặc cán cuốc, nhưng rất tích cực làm bí thư xã Hàng Vịnh, Huyện Năm Căn kiêm trưởng đồn công an biên phòng sông Cửa Lớn. Đó là một loại cán đáng sợ nhất trần đời vì hấn luôn phấn đấu vượt chỉ tiêu, nhất là phương diện thu thuế thì khỏi phải bàn. Vì vậy, đồng bào trong xã rĩ tay nhau rằng: Nó mà làm, chỉ cần đúng chỉ tiêu thì cũng đủ bỏ mẹ rồi, dân còn cái quần xà lỏn để mặc, còn nó mà phấn đấu vượt chỉ tiêu thì dân có nước ở trường!

Từ khi hấn về làm bí thư Xã này, khó có tàu vượt biển nào lọt qua cửa khẩu vàm Cửa Lớn mà không trầy vi tróc vảy. Ban ngày, hấn sục sạo khắp nơi trong xã, từ xóm Tác Biên đến xóm Rạch Tàu để kiểm tra tàu bè, xem xét hộ khẩu từng gia đình. Nếu thấy nào có người lạ là hấn cho theo dõi sát nút. Đêm đến thì hấn túc trực tại đồn công an biên phòng, canh me các tàu bè vượt biển. Hấn tuyên bố một câu xanh dờn: Ai có ý định vượt biển thì tìm nơi khác. Ngày nào tôi còn làm bí thư xã, một con cá lòng tong chưa có giấy phép của tôi cấp, cũng không lội ra biển được, đừng nói chi là ghe tàu!

Quả thật, từ ngày hấn được cấp trên đề bạt về đây, chỉ mới có vài tháng mà trại tù cải tạo Cây Dừa thuộc Tỉnh Minh Hải và trại Kinh Năm ở Chương Thiện đã đầy nhóc những thuyền nhân, đến nỗi không còn chỗ chứa. Hơn hai phần ba số người này là do hấn chặn bắt được, gởi về tạm giam tại những trại tù này.

Hấn rất hãnh diện về dòng dõi "Kách mệnh" của gia đình hấn. Cứ nghe hấn kể về gia phả thì đủ biết: Dân gốc gác ở Bến Tre, quê hương Đồng Khởi, mà mỗi thành viên trong gia đình hấn đều có liên quan đến hai cuộc kháng chiến thần thánh chống thực dân Pháp và chống Mỹ cứu nước. Tên ông nội là Đào chiến Lũy, ông già tía là Đào chiến Hào, còn hấn là Đào địa Đạo. Xã Đạo rất tự hào về thành quả cách mạng của chính bản thân mình là hai cuốn sổ tay: Một cái bìa đen và một cái bìa đỏ, lúc nào cũng mang kè kè bên mình.

Cuốn sổ bìa đen là danh sách những phần tử phản động trong xã, đứng đầu sổ là dì Tư Lụi, nhà dì bên này bờ sông Cửa Lớn. Dì Tư nổi tiếng kể từ khi Hiệp Định Paris 1973 ra đời, sau khi tuyên bố một câu rất hách xì xằng: Mấy thằng Việt cộng chun vô cái lỗ chó nào, tui cũng chế nước sôi cho nó chun ra, tui lấy dao lụi bỏ mẹ nó cho bà con coi! Tháng 3 năm 1975, chồng dì Tư là lính Địa Phương Quân tử trận

Chuyện là như vậy: Hồi đó, trong cuộc tổng công kích Tết Mậu Thân năm 1968 vào Thủ Đô Sài Gòn-Gia Định đợt một. Thắng chồng việt cộng của dì Sáu không may bị thương trong lúc hướng dẫn một đơn vị chính quy cộng sản Bắc Việt, tấn công vào vòng đai Phi Trường Tân Sơn Nhứt. Dượng Sáu nó được đồng bọn bố trí đưa về Ấp Xóm Lớn Trong, nằm bên dòng sông Cửa Lớn để vợ chăm sóc. Biết dì Sáu thích ăn sầu riêng, nên hẳn mang về một cây sầu riêng giống thật dày cơm mà hạt nhỏ tí tẹo về tặng cho vợ. Mùi trái sầu riêng có hương vị đặc biệt, người trong miền Nam mê mọt vì nó, vậy mà, người miền Bắc lại chê thú vị hoặc thế là lạ chớ!

Hắn đích thân trồng cạnh bờ mương sau nhà. Và một tháng sau đó, hẳn từ già vợ và con gái, âm thầm trở lại Chiến khu D chuẩn bị cho kế hoạch Tổng công kích đợt 2. Thế rồi, "Mùa xuân đại thắng 1975", cây sầu riêng của chàng cán bộ giao liên năm xưa kết trái đầu tiên. Dì Sáu đau đớn hay tin: Thắng chồng việt cộng yêu dấu của dì đã đi trình diện Bác Hồ từ khuya, dì có hay biết con mẹ gì đâu! Vì hàng tháng, vẫn nhận được thư chồng gửi về đều đặn với lời lẽ thiết tha mùi mẫn, khi thì ở chiến khu D, khi thì ở mật khu U Minh...thế mới tức ói máu chớ! Nhưng mà thôi, dì Sáu rất ư là hãnh diện được đảng và nhà nước ta phong tặng cho dì danh hiệu với bốn chữ vàng khè, người phụ nữ: Trung, trinh, tiết, liệt. Thôi thì, làng trên xóm dưới mời dì Sáu đi dự liên hoan, mừng chiến thắng lu bù. Dì đớp hít kỹ quá nên phì ra thấy rõ. Chưa hết đâu, dì được ủy ban nhân dân Tỉnh Minh Hải đề cử trong phái đoàn đại diện cho Tỉnh, lên Thành Hồ tham dự lễ duyệt binh mừng chiến thắng. Ôi! Danh dự cho dì Sáu biết là chừng nào! Vì vậy, dì lấy ngày lễ duyệt binh là ngày giỗ đầu cho thằng chồng việt cộng quá cố.

Sau khi trở về nhà bên dòng sông Cửa Lớn tại Ấp Xóm Lớn Trong, Xã Hàng Vịnh, dì Sáu cố mời cho được vài vị có máu mặt trong bộ chính trị và mặt trận giải phóng đến nhà ăn giỗ chồng, cho dì nở mặt, nở mày với xóm làng, đồng thời dẫn mặt dì Tư Lụi nhà bên kia sông. Nghe thiên hạ đồn rằng, trong ngày giỗ có Lê Duẩn, đại diện cánh bộ chính trị và Nguyễn hữu Thọ đại diện cho cánh mặt trận giải phóng miền Nam cùng đến tham dự. Họ chia ra ngồi hai bên hàng ghế trước bàn thờ. Trên bàn thờ bằng gỗ bằng lăng, cẩn ốc xa cừ, đặt sát vách ván, chính giữa căn nhà bày la liệt nào xôi, thịt gà, thịt vịt, nhang đèn, khói hương ghi ngút...an vị trên bàn thờ là tấm hình bán thân của chồng. Treo trên vách là ảnh bác Hồ vĩ đại. Trước khi vào đám, dì trình trọng lấy con dao, tách đôi trái sầu riêng lớn nhứt đặt giữa trên bàn thờ. Mùi sầu riêng bốc ra thơm ngào ngạt...

Sau đó, dì Sáu quỳ xuống chiếu, sụt sùi, khóc kể tấm thân góa bụa, không may, trong lúc chổng mông quỳ lạy trước bàn thờ, vì cái "bàn tiếp hậu" dạo này căng quá, làm cái quần mỹ a sút đường chỉ, tét nghe một cái rẹt làm Lài, con gái dì Sáu, đang quỳ phía sau giật mình, ngó lên thấy mẹ bày tênh hênh "cái sự đời" ra ngoài. Lài trông thấy oải quá! Nàng nhìn quan khách, thấy phái đoàn bộ chính trị đang lấy tay bịt mũi, còn Bác Thọ và cánh mặt trận giải phóng miền Nam nuốt nước miếng ừng ực trông có vẻ thèm thường lắm. Sự cố bất ngờ xảy ra làm nàng mắc cỡ muốn chết. Nàng khều mẹ, thì thầm:

- Má vào trong buồng, con có chuyện thưa với má!

- Ừa, mày vô trước chờ má nghe!

Nàng đứng dậy, đi te rẹt vô buồng. Vừa thấy mẹ là trách ngay:

- Má à! Hôm nay ngày giỗ tía, má bày nó tênh hênh ra ngoài, vậy coi sao được? Má làm các bác cách mạng kẻ thêm chảy nước miếng, người bịt mũi chê thúí! Con còn thấy oải, đừng nói chi họ!

- Chuyện đời là như vậy đó con à! Hễ ai dùng được thì khen thơm, còn ai dùng không được thì chê thúí. Dù ai khen, chê mặc ai, má thề chỉ dành riêng cho Bác Hồ và tía của mày thưởng thức "mùi đặc sản" của má tạo ra!

Lài nhìn mẹ, lắc đầu, nói:

- Bác Hồ mà thưởng thức "mùi đặc sản" của má, chắc hết đi đầu thai, à ghen má?

- Mày nói cái gì, sao tao nghe trót huốt vậy, Lài? Dì Sáu hỏi vặn lại cho ra lẽ. Vậy chớ, mày tưởng tao cho bác Hồ thưởng thức mùi gì vậy? Nói cho tao nghe thử coi?

Lài bèn nở nụ cười bẽn lẽn, nói:

- Cái quần của má sút đường chỉ, bày tênh hênh "cái sự đời" ra ngoài kia kia!

Dì Sáu lấy bàn tay sờ cái bàn tiếp hậu, bỗng giựt mình, sượng chín cả người. Dì chửi Lài một tặng:

- Mồ tổ cha mày, nghe Lài! Dì Sáu mắc cỡ quá, nói. Cái quần của tao bị tét đáy, mày cứ nói đại mẹ ra đi, để cho tao đi thay cái quần khác! Cái "mùi đặc sản" mà tao nói là mùi thơm bốc ra từ trái sầu riêng do chính tao chăm sóc, chớ không phải "mùi đặc sản" của tao đâu! Mụ nội tao cũng không dám cho Bác Hồ thưởng thức "mùi đặc sản" đó nữa, đừng nói chi tao, à ghen mậy!

Hai mẹ con dì Sáu hiểu lầm nhau vì cái đáy quần sút đường chỉ mà ra. Và cái tên dì Sáu Tét ra đời từ đó.

Trời vừa hừng đông sáng, dì Tư đã đánh thức Thủy dậy, đưa cháu ngoại còn đang ngủ say sưa trên bộ ván gỗ mun:

- Thủy à! Thức dậy cho bà ngoại hỏi.

Thủy uể oải ngồi dậy, lấy tay dụi mắt, hỏi:

- Ngoại đánh thức con có chuyện gì vậy?

- Chiều hôm qua, con đã tát nước xuống cho ngoại chưa vậy, con?

- Dạ rồi, ngoại muốn đi đâu để con đưa đi.

- Thôi khỏi, ngoại bơi xuống qua bên kia sông, gặp dì Sáu có chút chuyện.

Thủy lắc đầu, nói:

- Không được đâu ngoại! Má con mà biết được, chửi con tắt bếp đó. Để con rửa mặt, rồi đưa ngoại qua bên.

- Vậy cũng được! Ngoại chờ!

Thủy vội vàng đứng dậy, cuốn mùng, mền rồi chạy u ra đằng sau chái hè, súc miệng, rửa mặt. Ăn qua loa một chén cơm nguội với con khô sặc nướng thì nghe tiếng dì Sáu từ ngoài bờ sông, gọi vọng vào:

- Xong chưa! Sao lâu quá vậy, con!

- Dạ, xong rồi! Con ra liền bây giờ!

Thủy thay đồ xong, chạy lên nhà trên, lấy cây dầm dựng sau cánh cửa, thấy ngoại đứng thờ thẫn trên bờ sông, chờ mình. Thấy Thủy đến, dì Tư hỏi:

- Sáng hôm nay, con có thấy diêm gì lạ không?

Thủy lắc đầu, trả lời:

- Con có thấy cái gì lạ đâu, bà ngoại!

Dì Sáu chỉ mấy con chim khách với bộ lông đen tuyền, đang hót líu lo, bay lượn trên hàng cây so đũa, tròng dọc theo bờ mương bên hông nhà, nói:

- Thế nào, nhà mình hôm nay cũng có khách đến thăm ngoại, dì Tư thờ dài, nói. Từ khi cậu Đại và Trung của con vượt biên đến nay, nhà mình vắng hoe. Mọi việc tước sau đều trông cậy vào một tay má con.

Mới gần đến giữa tháng Chạp mà trời đã se lạnh. Cơn gió lạnh từ ngoài biển thổi lùa trên mặt sông Cửa Lớn, mang theo hơi sương lành lạnh. Dì Tư ôm ngực ho sù sụ. Thủy lật dật chạy vào trong nhà lấy áo ấm đem ra cho ngoại mặc, rồi nắm bàn tay ngoại, dẫn xuống cây cầu dừa để bước sang chiếc xuồng ba lá, đang cắm sào dưới bến. Vừa lúc đó, một chiếc giang tốc đỉnh của đội công an biên phòng phóng như bay về hướng văn phòng trụ sở ủy ban nhân dân Xã HàngVĩnh nằm trên bờ sông, cách Huyện Năm Căn chừng 3, 4 cây số. Đứng trước mũi tàu là Xã Đạo đang khoanh tay trước ngực, trông có vẻ oai phong凛冽. Chiếc tàu lướt đi nhanh quá để lại những lượn sóng to, ào ào dạt vào bờ, làm chiếc xuồng chòng chành, nước bắn tung tóe vào mình dì Tư.

Thủy chắc lưỡi, nói:

- Đó ngoại thấy không, ngoại chèo xuồng đi một mình, rui ro chìm xuồng thì sao? Má cho con ở với bà ngoại là để giúp ngoại, đi đâu thì để con đưa đi cho chắc ăn.

Dì Tư gạt đầu, nói:

- Con đưa ngoại qua bên kia sông, rồi trở về lo cơm nước. Bữa nay, chắc thế nào cũng có khách đến thăm ngoại. Nè, nhớ ra ruộng thăm chừng mấy cái trúm lươn đặt tối hôm qua, nghe con!

- Dạ, con nhớ rồi! Thủy nói.

Thủy đưa bà ngoại sang sông thì quày quả bơi xuồng trở về nhà. Còn dì Tư lần theo cây cầu ván, cẩn thận từng bước đi lên bờ. Nhà dì Sáu Tết và dì Tư đối diện nhau, bên dòng sông Cửa Lớn. Vậy mà, có thời gian hai gia đình này kỵ nhau như nước với lửa. Họ lấy sông Cửa Lớn làm sông Bến Hải, không ai ngó mặt ai. Trung thương Lài tha thiết, cùng nhau biển hẹn non thề. Nhưng dì Tư Lụi và dì Sáu Tết nhất định không kết làm sui gia. Dòng sông Cửa Lớn trở thành dòng sông tình buồn của đôi trai gái yêu nhau thiết bỗng vô can bị vạ lây.

Bây giờ dì Sáu sáng mắt lắm rồi, chỉ hai năm sau: Như có bác Hồ trong ngày vui đại thắng...là những mùa xuân đại bại tiếp nối trong cuộc đời của dì Sáu. Ba mẫu đất do chế độ Việt Nam Cộng Hòa hữu sản hóa cho gia đình theo luật "Người cày có ruộng", đã được nhà nước chuyên chính vô sản cướp sạch sành sanh để chia chác cho bà con, dòng họ của chúng nó từ miền Bắc kéo vào miền Nam cướp đất, chiếm nhà, đoạt của...Thế là hết, từ đó kinh tế gia đình dì Sáu càng ngày càng xuống dốc thê thảm. Con Lài phải lên thành Hồ đi ở đợ cho gia đình của một tên giám đốc công ty quốc doanh gì đó, suýt nữa, bị hấn làm nhục nên phải bỏ trốn về quê cũ, sống với mẹ già cách mấy năm. Có hối hận việc làm sai trái của mình: Ăn cơm Quốc Gia, thờ ma cộng sản thì cũng đã dĩ lỡ rồi; cho nên, cuộc đời mẹ con dì Sáu mới te tua như ngày hôm nay.

Lài ngồi trên sạp tre, đang lui cui lau chùi chén bát, rồi mới nhờ mẹ phui bưng nồi cháo vịt xuống ghe để chèo ra chợ huyện Năm Căn, bán sổng đắp đổi qua ngày. Bỗng ghe tiếng chó sủa rân ngoài ngõ, dì Sáu bảo Lài:

- Ra mở cửa coi! Ai đến kiếm má sớm quá vậy nè!

Lài nghe mẹ gọi, bỏ chén dĩa xuống bộ sạp tre, đi lên nhà trên, mở toang cánh cửa ra đón khách. Bất ngờ chạm mặt dì Tư, Lài hơi lúng túng, rồi gọi mẹ:

- Má ơi! Có dì Tư qua kiếm má nè! Lài cúi đầu chào khách, nói. Dì Tư mạnh giỏi! Dì kiếm má con có chuyện gì không?

- Có, má con đâu, Lài?

- Dạ, má con đang cho bày vịt ăn ở phía sau nhà, Lài thân mật nắm tay dì Tư, mời vào trong nhà, nói. Mời dì Tư ngồi, má con ra liền bây giờ.

Lài rót nước mời dì Tư thì mẹ ra tới. Thấy dì Tư, dì Sáu có vẻ khựng lại, cố làm ra vẻ tự nhiên, cười vui vẻ, hỏi:

- Chị Tư, lâu ngày quá mới gặp! Chị qua thăm em chắc có chuyện hệ trọng, phải không chị Tư ?

- Ừa, có chuyện tui mới qua! Tui đâu có qua làm phiền dì Sáu chứ!

- Thôi mà, hồi đó em có lỗi với chị, dì Sáu cười vả lả, tiếp. Mong chị bỏ qua cho em nhờ!

Lài thấy tình hình có vẻ căng, sợ bị lạc đạ nên lật đật đứng dậy, định chuẩn ra nhà sau, tiếp tục công việc còn dang dở. Dì Tư kêu giựt ngược:

- Lài, khoang đi đã, ngồi xuống đó! Dì có chút chuyện hỏi con.

Lài ấp úng, hỏi:

- Còn còn thương thằng Trung không ?

Lài giọng run run, nói như mếu:

- Dạ, con nhớ ảnh thấy mờ! Kiếp này con thề không lấy chồng. Ở giá suốt đời, chờ ngày anh Trung trở về!

Dì Tư nghe Lài nói một câu chung tình với thằng Trung, nghe mát thấu tới ruột, gan. Dì gật gù, mỉm cười, nói:

- Được vậy thì tốt! Dì quay sang dì Sáu, hỏi. Còn dì Sáu, có còn chê thằng Trung là con Ngụy không vậy ?

- Bây giờ con việt cộng làm sao có giá bằng con Ngụy hả chị Tư ? Dì Sáu cười nịnh, hỏi. Thằng Trung đã có gia đình chưa vậy, chị Tư ?

- Thằng Trung thì chưa, còn thằng Đại thì có vợ rồi! Vợ của Đại người Mỹ thọ mới có 26 tuổi. Thật là tội nghiệp! Dì Tư lấy một cái thơ trong túi áo bà ba ra, rồi để trên bàn, giọng thân thiện, nói. Chị Tư mới nhận được thơ thằng Trung gửi về ngày hôm qua. Trong thơ nó còn nói. Nó chỉ thương có mỗi một con Lài thôi. Dì đọc đi thì rõ!

- Em có biết chữ đâu mà đọc, dì Sáu cầm lá thơ đưa cho Lài, nói. Con đọc lớn lên cho má nghe coi, Lài.

Lài cầm lá thơ, giọng run run đọc:

CA ngày 12 tháng 11 năm 1984.

Má kính yêu,

Đầu thơ, tui con chúc má được vạn an. Con xin báo cho má biết là anh Đại con đã lập gia đình rồi. Chị Hai là người Mỹ Thọ mới có 26 tuổi mà thôi...

Đọc đến đây, Lài hớn hờ nói:

- Dì Tư à! Vợ anh Đại là người Mỹ Thọ mới có 26 tuổi, chứ không phải là người Mỹ Thọ mới có 26 tuổi đâu. Dì đọc trật lất rồi, dì Tư ơi!

Dì Tư nghe Lài nói, vừa ngạc nhiên, vừa mừng là có con dâu người Việt gốc gác ở Mỹ Thọ. Dì cười âm lên, nói:

- Chèn đét mẹt ơi! Dì già rồi, đọc chữ nọ, xọ chữ kia. Tao cứ tưởng vợ của thằng Đại là người Mỹ Thọ mới có 26 tuổi, làm tao buồn, thức trắng cả đêm. Thôi, vậy tao cũng mừng! Đọc tiếp đi con, đoạn này có liên quan đến con đó!

Lài cầm lá thơ lên đọc tiếp: Riêng phần con, chắc con không cưới vợ đâu má à, vì con còn thương em Lài lắm, má ơi!... Vừa đọc đến đây, Lài nghẹn lời, bỏ lá thơ trên bàn, chạy ù ra phía sau sàn nước, ngồi chồm hồm bên cạnh cái lu mái dầm, ôm mặt khóc rưng rức. Dì Tư cũng đứng dậy, bước theo sau, ra ngoài sàn nước. Dì thấy Lài khóc, bèn cúi xuống, vuốt mái tóc óng mượt của Lài an ủi:

- Thôi, đừng khóc nữa con gái! Dì Tư mừng thấy hai con xa mặt, nhưng không xa cách lòng. Để từ từ dì tìm cách đưa con về quê ngoại, đoàn tụ với thằng Trung!

Lài cười buồn, nói:

- Thương ảnh thì con rất thương. Nhưng, chắc con không vượt biên, đoàn tụ với ảnh đâu.

Dì Tư ngạc nhiên, hỏi:

- Tại sao lạ vậy, con gái ?

Làì thưa:

- Con đi xa rồi, ai chăm sóc má con lúc ốm đau.

- Con khờ quá! Qua Mỹ rồi lo thủ tục bảo lãnh má con qua sau, theo diện đoàn tụ gia đình. Dì Tư chỉ sợ con chui không lọt mà thôi! Vả lại, còn dì Tư nữa chi, bạn già sớm hôm, tối lửa tắt đèn có nhau.

Dì Sáu đứng sau lưng, nghe hết tâm sự của con. Dì thật cảm động, trấn an Làì:

- Dì Tư nói phải đó! Con mà ở lại thì chết chùm cả đám, có ích gì đâu! Có cơ hội là cứ mạnh dạn ra đi. Ông già tía mày đã lỡ dạy "cõng rắn cắn gà nhà", rước bọ cộng sản ác ôn vô phá nát quê hương miền Nam mình, mà con cam tâm ở lại làm nô lệ cho lũ chúng nó là cái dại dột thứ hai.

Bỗng có tiếng Thủy gọi bà ngoại ới ới trước sân:

- Có dì Thắm ở thành phố xuống thăm bà ngoại đó!

Dì Tư lật đật chào từ giã mọi người, bước ra sân, theo Thủy bước xuống xuống trở về nhà.

Thắm và con trai đang đứng chờ trên bờ sông. Dì cháu gặp nhau sau bao năm xa cách, kể từ bọn cộng sản Bắc Việt chiếm miền Nam Việt Nam. Dì Tư trách:

- Dữ ác ôn, gần 10 năm rồi, tao mới gặp lại mày à ghen, Thắm! Dì Tư nhìn thằng bé, hỏi. Con của đứa nào đây, Thắm ?

- Dạ, con trai đầu lòng của con. Khi con vừa cần thai nó thì chồng con bị bắt đi tù cải tạo ở ngoài miền Bắc, đến nay gần 10 năm rồi còn gì! Thắm bảo con. Hiếu, chào bà ngoại Tư đi con!

Hiếu lễ phép, khoanh tay, cúi đầu, thưa:

- Dạ, con kính chào bà ngoại Tư!

- Cháu ngoan lắm! Dì Tư quay sang Thắm, hỏi. Tía con và thằng Mạnh, em trai con bây giờ ra sao rồi ?

- Cha con dạo này đau ốm luôn! Còn thằng Mạnh thì chạy xe Honda ôm sống lây lất qua ngày. Từ ngày thả ra khỏi trại tù cải tạo thì vợ của nó lấy cán bộ cộng sản, có quyền, có thế. Chuyện đời là như vậy đó, dì Tư! Thắm chợt nhớ hai ông họ, hỏi. Dì Tư có nhận được tin gì của anh Đại và anh Trung không ?

- Ừa có, dì mới nhận được thư và tiền của nó gửi về ngày hôm qua. Thằng Đại có vợ rồi, người Mỹ Tho.

- Còn chị Hạnh ?

- Vợ chồng nó cất nhà trong xóm Rạch Tàu, thuộc Xã Duyên An Đông, cũng gần đây thôi! Dì Tư giới thiệu Thủy với Thắm. Đây là cháu ngoại của dì, Thủy là gái đầu lòng của con Hạnh đó.

Thắm nắm tay cháu Thủy, nói:

- Con bơi xuống về nhà, nói với má là có dì Thắm ở thành phố xuống thăm, hiện đang ở nhà bà ngoại chờ má.

Thắm và Hạnh là bà con bạn dì, cùng trang lứa với nhau, cả hai đều ngoài 30. Hạnh ở miệt vườn nên lập gia đình rất sớm. Thắm thì trẻ trung hơn, gái một con trông mơn con mắt mà. Sau khi Thủy đi rước mẹ, khoảng hai giờ sau thì Thủy trở lại cùng mẹ. Vừa gặp mặt nhau, cả gia đình lú lo tâm sự. Hạnh bảo con: Thủy, con dẫn em ra ngoài vườn, hái mâm cho em ăn để trong này người lớn nói chuyện.

Thắm nhìn Hạnh rồi tươi cười, hỏi:

- Sao, mấy thằng cu nhà chị dạo này làm ăn ra sao rồi hả ? Có mạnh giỏi không vậy, bà ?

Hạnh hỏi lại:

- À, mày muốn hỏi thằng cu nào vậy, Thắm ?

- Nhà bà có mấy thằng cu ?
- Nhà tao có tới...ba thằng cu lận, thằng cu số một, rồi số hai và số ba.
- Để làm chi mà để dữ vậy, bà ? Thắm cười giòn, nói. Thôi thì Thắm hỏi thăm tất cả đó nghen!

Hạnh nghe hỏi, cười phá lên:

- Đừng có hiểu lầm nghe mậy, Thắm! Thằng cu số một là ông xã của tao, cu lớn nhứt nhà đó!

- Bà này, cái tật nói cà rờn không chịu bỏ! Có ngày ảnh giữa bà phù mỏ à nghen, bà. Thắm hỏi. Sống dưới chế độ cộng sản, liệu ảnh buôn bán có còn lên như hồi đó không ?

Hạnh lắc đầu, trề môi, nói:

- Từ thằng cu lớn đến thằng cu bé, cu cỡ nào cũng không lên nổi dưới chế độ xã hội chủ nghĩa. Vừa mát cát đầu lên một tí là đảng và nhà nước đê đầu xuống, húp cháo rùa. Nên cu nào mọc lông là tao cho vượt biên hết!

- Thôi đi bà, Thắm hỏi thiệt tình mà chị trả lời trớt huốt! Lúc nào cũng đùa giỡn được, Thắm hỏi, giọng nghiêm chỉnh. Chị kêu em xuống đây, có chuyện gì quan trọng không vậy ?

- Có chớ, tao kêu mầy xuống giúp tao một tay!

- Chuyện gì vậy, bà ? Thắm hỏi.

- Tao đã chuẩn bị tàu bè, đầu đó xong xuôi cả rồi! Định đánh chuyến này cuối năm nay để cho gia đình đi. Không dẫu gì mầy, cậu Trung nhờ tao lo cho con Lại, người yêu của nó vượt biên. Nhưng, từ ngày thằng xã Đạo về làm bí thư xã kiêm trưởng đồn công an biên phòng Cửa Lớn. Tao tính hết cách rồi, khó vọt ra cửa khẩu lắm!

- Tàu chị dẫu ở đâu ?

- Tàu của tao nguy trang thành tàu đánh cá, đang neo trong con Rạch Tàu. Từ đầu vàm, có thể quan sát đồn công an rõ lắm. Nhưng, Tao thiệt chịu thua thằng Xã Đạo. Mầy có cách nào tính kế dùm tao coi, Thắm!

Thắm nói:

- Để thủng thỉnh, em tính kế cái đã!

Và cuộc đấu trí ngoạn mục giữa cô Thắm và Xã Đạo bắt đầu...

Sau một đêm canh me tại đồn công an biên phòng, chiếc giang tốc đỉnh đưa Xã Đạo về đến trụ sở ủy ban nhân dân xã đúng 7 giờ sáng. Hấn ngã lưng trên cái ghế bố đặt phía sau văn phòng để ngủ lấy sức. Đến 10 giờ sáng, Hoàn, tên thư ký xã, đánh thức hấn dậy:

- Báo cáo đồng chí, có cô giáo từ thành phố xuống, xin đăng ký hộ khẩu.

Xã Đạo giọng ngáy ngủ, nói:

- Thì mầy ký tên cũng được mà, đánh thức tao làm gì ?

- Việc này để đồng chí quyết định, vì cô ta xin đăng ký hộ khẩu của bà Tư Lụi diện sổ đen!

- Vậy sao, được để tao rửa mặt, rồi ra ngay.

Khoảng 15 phút sao. Xã Đạo đang đường, ngồi chễm chệ sau bàn giấy thì Thắm cầm tờ hộ khẩu, khép nép bước vô. Vừa thấy mặt nàng, tim Xã Đạo đánh thình thịch. Hấn nhìn nàng trần trối, làm nàng cũng phát ngượng, hỏi:

- Xin lỗi, em có làm gì sai trái không vậy ? Thừa ông bí thư xã ?

Nghe giọng oanh vàng thỏ thẻ như rót mật vào tai. Xã Đạo chết đứng, ú ớ đáp:

- Không...không, cô không có làm gì sai hết! Cô đưa cuốn sổ hộ khẩu cho qua coi!

Thắm đưa cuốn sổ hộ khẩu cho hấn. Xã Đạo lật qua, lật lại mấy trang trong cuốn hộ khẩu, hỏi:

- Cô quan hệ gì với bà Tư ? Ở thành phố, cô làm nghề gì ?

- Dạ, bà Tư là dì ruột của Thắm! Trước đây, em có đi dạy học. Nhưng, bây giờ bỏ nghề rồi. Lương cô giáo ba cọc, ba đồng làm sao sống nổi!

- Cô xuống đây có mục đích gì ? Hấn hỏi chặn đầu. Có phải định vượt biên không vậy, cô Thắm ?

Bị hỏi trúng tim đen. Nhưng, Thắm tỉnh bơ, nói:

- Làm gì có chuyện đó! Dì Tư của Thắm bị bệnh nên Thắm về lo chăm sóc cho dì thôi mà, Thắm làm ra vẻ hờn giận. Nếu ông xã không cho em đăng ký hộ khẩu thì thôi, em trở về thành phố liền bây giờ. Chớ ở đây buồn thấy mồ, có cho vàng em cũng không thêm.

Xã Đạo cười mỉm, nói:

- Đây chỉ là vấn đề thủ tục hành chính thôi mà. Chớ Thắm muốn ở lại xã này bao lâu mà chẳng được, hấn tiếp. Xã này, hiện đang cần một cô giáo dạy trường cấp một. Nếu Thắm muốn trở lại nghề cũ, tôi sẽ đề bạt cho Thắm về dạy trường này.

- Thắm cũng trở lại nghề cũ. Nhưng nhà nước chưa cấp giấy phép hành nghề.

- Tại sao vậy ?

- Dạ, tại vì Thắm chưa học qua khóa: "Bổ túc nghiệp vụ" của nhà nước.

Xã Đạo lên mặt dạy đời:

- Thắm muốn trở lại nghề cũ, phải chịu khó đi học chớ, hấn giải thích. Để giải quyết mối quan hệ hữu cơ giữa trực quan sinh động và tư duy trừu tượng thì khóa học "Tu bổ nghiệp vụ" sẽ giúp Thắm san bằng cái lỗ hồng kiến thức để có đủ sức bật, bắt kịp nhịp thở của thời đại, phải không Thắm ?

Nghe hấn nói, Thắm cố nín cười, rồi khen hấn nức nở:

- Em nói thiệt nghen, qua quá trình tiếp cận với cán bộ cách mạng. Thắm chưa thấy người nào có kiến thức đạt tới đỉnh cao trí tuệ như anh bí thư xã đây!

Xã Đạo lên lớp xong, rồi phê ngay vào cuốn sổ hộ khẩu của dì Tư mấy chữ: Thắm, kiên định lập trường, trung thành với xã hội chủ nghĩa, được đăng kí vào hộ khẩu của bà Lê thị Tư. Ký tên xong, hấn đưa cuốn sổ lại cho Thắm và còn hẹn ngày đến nhà thăm xã giao.

Sau khi Thắm rời trụ sở ủy ban nhân dân xã, Xã Đạo hỏi ngay Hoàn đang ngồi bên cạnh đó:

- Sao, đồng chí thấy cô Thắm là người như thế nào ?

Hoàn khen nức nở:

- Người gì đâu mà đẹp quá xá. Tui thấy còn phải mê tí tởm, nhứt là cái dáng đi tha thướt của cô ta như người mẫu thời trang, không chê vào đâu được. Mà theo tui thấy, cô nàng có vẻ thán phục trí tuệ của đồng chí lắm đó nghen!

- Nhận xét của chú mày chỉ đúng một nào thôi! Còn tao mê nhứt là nụ cười má lún đồng tiền của Thắm. Mỗi lần cô nhoẻn miệng cười như một đóa hoa hàm tiếu. Tiếng nói dịu dàng như rót mật vào tai làm tao chết điếng trong lòng. Ước gì tao có một người vợ như Thắm thì hết ý!

- Nếu đồng chí muốn thì chuyện này dễ như trở bàn tay, Hoàn nói. Thắm mà lọt vào cái xã này như kiến bò trên miệng chén, chạy đi đâu cho thoát khỏi tay đồng chí chớ!

- Theo tao nghĩ, muốn đạt được mục đích yêu cầu là ta phải khẩn trương không chế cự ly gián cách để nhanh chóng tiếp cận với Thắm, thì may ra tao mới giải quyết vấn đề trần trở này, phải không Hoàn ?

- Theo ý kiến của tôi, là đồng chí không nên nóng vội, phải đào sâu suy nghĩ trước khi hành động. Việc này đồng chí giao ban cho tôi. Tôi sẽ báo cáo tình hình cụ thể cho đồng chí nắm, trước khi tiến hành kế hoạch. Đồng chí nghĩ sao ?

- Được, tao nhất trí cao với mày!

Trời vừa chạng vạng tối hôm đó. Bên mâm cơm chiều tại nhà dì Tư, Hạnh và Thắm thì thầm nhỏ to bàn kế hoạch rất tương đắc. Bổng Hoàn, tên thư ký xã, đột ngột xô cửa bước vào làm Thắm giật mình, ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, hồi sáng tôi mới thấy cậu đảng trụ sở ủy ban nhân dân xã Hàng Vịnh đây mà.

Hoàn lễ phép, nói:

- Dạ, đúng! Em làm thư ký xã này được mấy năm rồi!

Hạnh trấn an Thắm:

- Mày đừng có lo! Cậu Hoàn là bạn thân của thằng Trung đó! Nhờ cậu giúp mà chuyển vượt biên của thằng Đại và Trung mới đi trót lọt.

Thắm hớn hờ như mở cờ trong bụng, nói:

- Có cậu Hoàn nằm vùng trong ủy ban nhân dân xã thì đánh chuyển này chắc ăn như bấp.

- Thằng Trung đối với em tình nghĩa như anh em ruột thịt. Nó sống ở xứ người mà không quen bạn bè. Thịnh thoảng, em có nhận tiền của nó gửi về giúp đỡ gia đình em, Hoàn nói tiếp. Hồi tháng trước, em có nhận được thư của nó, nhờ em giúp chị Hạnh, đưa Lài vượt biên để đoàn tụ với nó.

Thắm hỏi:

- Hồi sáng này, sau khi chị rời trụ sở ủy ban nhân dân, Xã Đạo có nói gì về chị không?

Hoàn nói:

- Xã Đạo có vẻ mê mệt chị Thắm rồi đó nghen! Hấn khen hết lời!

- Đây mới là bước đầu tiên, Thắm nói. Bước kế tiếp, cậu cố gắng dàn cảnh cho hấn gặp mẹ con chị, thế nào Xã Đạo cũng tỏ tình với chị cho mà coi.

- Chuyện này dễ thôi mà, Hoàn nói. Ba ngày nữa là đám giỗ của má em, Xã Đạo có hứa đến dự. Em sẽ sắp xếp cho hấn ngồi gần bên mẹ con chị.

- Được lắm! Ba hôm nữa, chị Hạnh và hai mẹ con chị sẽ có mặt ở đó.

Thế rồi, hai ngày trôi qua thật nhanh. Sáng mai là đám giỗ, Xã Đạo được Hoàn cho biết có mời được Thắm đến dự, nên suốt đêm canh me tại đồn công an biên phòng, hấn không hề chớp mắt, trong lòng háo hức, trông cho mau sáng để được diện kiến người đẹp. Mới có hừng đông sáng, hấn đã giục bọn tên công an lái giang tốc đỉnh, đưa hấn về trụ sở xã. Xã Đạo là con người năng nổ, lúc nào cũng phấn đấu vượt chỉ tiêu, tích cực làm giàu cho nhà nước, còn dân đói mặc dân, hấn cóc cần biết. Vừa về đến trụ sở xã, Xã Đạo bỏ ra mấy tiếng đồng tân trang lại bộ mặc của hấn, trau chuốt mái tóc kiểu "xù đỉnh" để cho mặt cô hồn các đảng đỡ phần hắc ám. Trong lúc cao hứng, bỗng đồng chí cần vụ bước vào, báo cáo:

- Đêm qua, kho lúa của hợp tác xã Ấp Xóm Lớn xảy ra chuyện.

- Chuyện gì vậy ?

- Bị hai tên trộm đạo khoét vách, lấy đi cả chục tạ lúa. Đội bảo vệ bắt được một tên, còn tên kia tẩu thoát được. Báo cáo đồng chí nắm.

- Lấy khẩu cung chưa ?

- Chờ đồng chí xử lý!

- Được, dẫn nó vào trụ sở chờ tao.

Can phạm là một thiếu niên chừng 15, 16 tuổi, gương mặt tái mét, người gầy đét chỉ còn da bọc xương. Đối diện với Xã Đạo, nó chẳng có vẻ gì nao núng cả. Xã Đạo hỏi:

- Đồng lõa của mày, vóc dáng của nó ra làm sao: Cao hay thấp ?
- Không cao, không thấp: vừa vừa!
- Đồng lõa của mày mập hay ốm ?
- Không mập, không ốm: Vừa vừa!
- Nước da của nó đen hay trắng ?
- Không đen cũng không trắng: Vừa vừa!
- Trai hay gái ?
- Không phải trai, không phải gái: Vừa vừa!

Đến nước này, Xã Đạo dần hết nổi, xô ghế đứng dậy, nhào tới túm lấy cổ nó, hét tướng lên:

- Muốn giỡn mặt với chánh quyền hả nhóc con! Tao nện cho mày một trận vừa vừa thôi, cũng đủ bỏ mẹ mày rồi!

Thằng nhóc gân cổ cãi:

- Ông đừng ý làm bí thư xã, rồi muốn đánh ai thì đánh nghe. Tui thành thật khai báo, sao ông lại đánh tui chứ ? Nó là thằng bê đê đó, cha nội!

Xã Đạo nghe nó đối đáp, cũng phì cười, nói:

- Hôm nay là ngày tao vui vẻ nên tao phá lệ tha cho mày lần này. Nếu còn tái phạm sẽ đi tù cải tạo mút chỉ cà na nghe con!

Đúng 10 giờ sáng, Hoàn lái xe Honda ra trụ sở, đón Xã Đạo về nhà. Gia đình của Hoàn ở trong xóm Ông Trang, gần đầu vàm. Nhưng, đợi mãi đến 12 giờ trưa, Hạnh và mẹ con Thắm đi bằng tắc rắng tới. Thắm hôm nay chưng diện thật lộ liễu, làm như đi ăn cưới không bằng, tha thướt trong chiếc áo dài màu thiên thanh bằng lụa Thái Lan. Không biết ai mà may cái áo dài cho Thắm khéo quá trời! Cái áo không kín mà cũng không quá hở hang lộ liễu, chỉ hở mỏng cái cổ tròn lẩn, dài như cổ hạc và đôi bờ vai đầy đặn, trắng như bông bươm, tìm một vết tàn nhang không phải là chuyện dễ dàng.

Theo lời yêu cầu của Xã Đạo, Hoàn sắp chỗ ngồi của hắn gần kề bên Thắm để dễ bề tâm tình thoải mái, còn thằng Hiếu cũng đòi ngồi kế bên Xã Đạo. Hạnh cũng lấy làm lạ, lên tiếng rầy cháu:

- Hiếu qua đây ngồi bên cạnh dì Hạnh nè! Để người lớn nói chuyện!

- Con không chịu ngồi gần dì Hạnh đâu! Hiếu nắm tay Xã Đạo, nói. Con muốn ngồi bên chú Đạo của con thôi!

- Thôi, mặc kệ nó đi, Thắm quay qua Xã Đạo, nói. Hồi nào tới giờ, nó ghét bắt cứ người đàn ông nào ngồi cạnh má nó. Thắm không hiểu sao, nó lại thích ông Xã đây mới là lạ. Không chừng em và ông Xã có duyên, có nợ gì đây cũng không chừng ?

Thắm nói đến đây, biết mình nói lỡ lời. Nàng e thẹn, nheo cặp mắt bỏ câu đen láy, liếc xéo Xã Đạo một cái, làm hắn líu lười, bủn rủn tay chân...

Mâm cỗ đã dọn ra bàn, đĩa gỏi gà xé phai trộn rau răm với bắp chuối xắt mỏng cho bà con nhậu lai rai trước. Thằng Hiếu cầm đĩa, gấp một cái đùi gà bỏ vào chén của Xã Đạo, rồi gấp đùi gà kia bỏ vào chén của Thắm. Nó nói:

- Chú Đạo và má "ui cái đặng" cho đủ cặp!

Xã Đạo nghe thằng nhóc nói, thích chí lắm, cười hềnh hếch...Thế mới biết Xã Đạo đâu phải là tay vừa. Hắn cũng bài bản cực kỳ chớ bộ! Hắn đã động não từ khi mới gặp thằng Hiếu lần đầu tại đây: Muốn quan hệ giữa nàng và hắn có chuyển biến tốt đẹp là phải tìm đủ mọi cách xoáy mạnh vào tình cảm của thằng nhóc trước, rồi mới tiến hành kế hoạch đột phá cự ly gián cách giữa hắn và Thắm.

Đến 2 giờ chiều thì tiệc tàn, lần lượt ai về nhà nấy. Xã Đạo đích thân đưa mẹ con Thắm và Hạnh ra tận bờ sông Cửa Lớn đón tắc rắng. Xã Đạo mượn hơi men, đánh bạo tỏ tình với Thắm. Hắn hỏi nhỏ:

- Đêm nay, qua đến nhà thăm em, được không vậy, Thắm ?

Thắm nhìn đôi mắt đỏ ngầu, đầy dực vọng của Xã Đạo, nàng đã rõ ý đồ đen tối của hắn. Nhưng, Thắm vui vẻ gạt đầu, ưng thuận ngay, không một chút do dự:

- Được, tối nay em cho thằng Hiếu lên nhà trên ngủ với dì Tư. Còn em ngủ dưới chái nhà bếp, để hai đứa mình tâm tình thoải mái!

Xã Đạo cũng không ngờ, mọi việc tiến hành một cách trơn tru, quá dễ dàng như thế. Tâm hồn hắn phơi phơi như được chấp đổi cấp thời đại, bay cao vào thế kỷ 21...

Về đến trụ sở ủy ban nhân dân xã, Xã Đạo chơi ngay một lúc 10 viên "Tam tinh hải cầu bổ thận hoàn" để có đủ sức bật cùng người đẹp, tung bừng lảng mạn đêm nay. Đến 11 giờ đêm, Xã Đạo rời trụ sở xã, âm thầm xuống xuống có gắn máy đuôi tôm Kohler, phóng đến nhà dì Tư Lụi. Cột xuống vào chân cầu xong, hắn phóng lên bờ. Thấy chái nhà phía sau còn sáng ánh đèn, bèn men tới, gọi:

- Thắm ơi, mau mở cửa cho qua vô!

- Ai gọi đó ? Thắm hỏi.

- Qua là Xã Đạo đây nè!

- Dữ ác hôn, sao đến bây giờ mới tới, làm người ta chờ gần hụt hơi, Thắm nói, giọng lảng lơ. Anh đứng ngay trước cửa, giúp em một tay, đẩy cái phen cửa lên coi, cái phen cửa gì nặng thấy mồ tở, một mình Thắm kéo lên không nổi.

- Được rồi, em kéo phen cửa lên đi, hắn hỏi. Xong chưa, qua nâng nó lên nghe.

Thắm ở phía trong, hai tay nắm sợi dây thừng, kéo cái phen cửa lên. Xã Đạo đứng phía ngoài, khom lưng, gồng mình nâng lên. Xã Đạo than thầm trong bụng: Cái phen cửa bằng ván gì mà nặng bỏ mẹ! Hắn không ngờ, cái phen cửa được chị em Thắm tăng cường thêm một khúc gỗ to tổ chẳng buộc chặt ở phía sau. Cái phen cửa từ từ kéo lên. Dưới ánh đèn dầu mờ ảo, cũng đủ sáng cho Xã Đạo thấy nàng đang đứng nhó gót trên cái ghé đầu, đang lui cui buộc sợi dây thừng trên kèo nhà. Nhè lúc này mà cái sợi dây lưng quần mắc dịch bỗng đứt nghe một cái bụt, làm cái quần của Thắm đang mặc không ai cời mà tự động tụt xuống. Xã Đạo nhìn thấy sững sờ, mồm há hốc, đứng chết trân như trời trồng, không kịp phản ứng gì cả. Thắm mắc cỡ quá, buông sợi dây thừng, lấy hai bàn tay che cái ngàn vàng lại...làm cái phen cửa không người lái sập xuống, đập vào hai ống quyển Xã Đạo nghe một cái rầm. Và cả thân người của hắn văng bắn ra ngoài sân, rớt xuống đất một cái ạch.

Dì Tư nghe tiếng động, mở cửa trước, đi ra vòng ra phía sau chái nhà bếp, Thắm lót tót đi sau. Nàng thấy Xã Đạo nằm lăn lộn trên dưới đất, mặt mày nhăn nhó, trông có vẻ đau đớn lắm. Thắm đỡ hắn ngồi dậy, âu yếm, hỏi:

- Anh bí thư Xã có sau không ? Cho Thắm xin lỗi nghe!

- Cái phen cửa đập trúng hai cái ống quyển. Bầu cũng chết, đừng nói chi Bí. Chắc chuyện này phải chống nạng mà đi. Xã Đạo chửi thề. Mẹ bà nó, cơm dưng tới miệng mà ăn không được. Tức chết đi thôi!

Thắm dìu Xã Đạo xuống xuống. Hắn cho máy nổ, rồi phóng thẳng về hướng trụ sở xã. Còn Thắm cười mồm mỉm một mình: Mày mà đụng tới bà là từ chết cho tới bị thương!

Sáng hôm sau, chị em Thắm ra trụ sở ủy ban nhân dân xã. Hạnh xin giấy phép về Sài Gòn hai ngày để thăm bà con. Thắm thì hỏi thăm Xã Đạo về tai nạn tối qua. Thấy Thắm đến thăm, Xã Đạo mừng lắm, nhưng làm mặt giận. Thắm vỗ về, an ủi:

- Thôi mà ông xã, cho Thắm vượt giận đi, tai nạn rủi ro chớ bộ! Thắm có muốn đâu nà, Thắm làm ra vẻ nghiêm chỉnh, hỏi. Thắm hỏi thiệt ông xã ghen, vậy chớ, anh có muốn cưới em làm vợ không ?

Xã Đạo nghe hỏi, mắt sáng lên, chớp chớp mấy cái, nói:

- Muốn chớ sao không! Thắm đẹp như vậy, ngu sao mà không muốn chớ!

Thắm rơm rớm nước mắt, nói:

- Thân em góa bụa lâu rồi, cũng muốn lấy chồng cho xong. Nhưng mà anh ơi! Lấy chồng cho đáng tầm chồng. Người chồng tương lai phải tài trí song toàn, anh minh thần võ như anh đây, em mới chịu trao thân gởi phận bèo.

Xã Đạo nghe người đẹp khen, khoái chí cười híp cả mắt, quên cả đau đớn, hỏi:

- Vậy chớ Thắm muốn làm bà xã của qua không ?

- Muốn chớ sao không, hỏi ngộ chưa! Thắm ra điều kiện. Nhưng, phải cưới hỏi đàng hoàng, em không chịu xách gói theo không đâu nghen!

- Chuyện dễ thôi mà, Xã Đạo nói. Vậy chớ, chừng nào em muốn làm đám cưới với qua ?

- Em coi ngày chọn tháng rồi. Nội trong tháng này, lấy chồng rồi ăn mừng Tết Nguyên Đán luôn.

Xã Đạo hỏi:

- Hôm nay mừng mấy rồi ?

Thắm tính nhầm, nói:

- Còn một tuần lễ nữa là đến ngày đưa ông Táo về trời. Đám cưới tổ chức vào ngày tất niên, động phòng vào đêm giao thừa, rồi sáng mừng năm mới luôn. Anh tính sao ?

- Như vậy cũng gọn, nhưng cận ngày quá! Qua sợ lễ cưới tổ chức không chu đáo, thiệt thòi cho Thắm!

- Cái gì mà không kịp, lễ cưới đơn giản thôi mà, rình rang làm chi cho tốn kém, Thắm giọng chân tình, vui vẻ nói. Mọi việc để em lo, anh an tâm lo việc nhà nước đi.

Cái tin Xã Đạo cưới cô Thắm, cháu bà Tư Lụi, làm áp trại phu nhân được loan truyền nhanh chóng, cả cái Xã Hàng Vịnh này ai cũng biết. Thắm lo chạy đôn, chạy đáo nào là mua vật liệu trang hoàng nhà cửa, chôn loan phòng, nào là mua một con heo đúng tạ, đặt thiệp mời bà con trong xã...

Đúng ngày 23 âm lịch là ngày đưa Ông Táo về trời, mọi việc chuẩn bị gần như hoàn tất. Sáng sớm hôm đó, Khải (chồng Hạnh) dùng ghe tam bản có gắn máy đuôi tôm, chạy ra chợ huyện Năm Căn mua sắm thêm đủ thứ thực phẩm, thuốc men, xăng dầu, và không quên mua trên 20 kí lòng heo cho Thắm để làm phá lẩu...phục vụ quan khách trong ngày lễ vu qui.

Đến 10 giờ ngày hôm đó, Hoành rủ Xã Đạo ra đứng trước trụ sở xã hút thuốc lá. Khoảng 15 phút sau bắt gặp, có một tên Thượng Úy việt cộng, cỡi xe Honda màu đỏ chói, phóng ngang qua trụ sở xã một cái vèo, làm Xã Đạo giật mình, hỏi Hoành:

- Ủa, ông Thượng Úy này thuộc đơn vị nào vậy cà ? Tại sao ổng đến Xã này mà Huyện Năm Căn không báo cho tao biết trước ?

- Đồng chí còn không biết, làm sao tôi biết chớ, Hoành động não suy nghĩ, rồi nói. Để tôi đi điều tra ổng từ đâu đến ? Ghé nhà ai ? Làm gì ? Tôi sẽ báo cáo đồng chí.

Ba ngày sau. Hoành gặp riêng Xã Đạo, báo cáo tình hình cụ thể:

- Tôi thấy chuyện này có điều gì mờ ám, không biết giữa Thắm và bà Tư Lụi có âm mưu gì đây, Hoành làm ra vẻ quan trọng, nói. Tôi dò hỏi bà con trong xóm, họ khẳng định có thấy một ông Thượng Úy cỡi xe Honda màu đỏ, ghé vô nhà bà Tư vào ngày đó! Nhưng, không ai thấy ổng trở ra. Tôi có ra tận xóm Ông Trang ngoài vàm sông Cửa Lớn tra hỏi nhiều người, cũng không một ai thấy ông ta cả. Tôi bèn

Xã Đạo đặt nghi vấn:

- Chẳng lẽ ông ta bị thủ tiêu ?

- Cũng có thể lắm! Bọn Ngụy bây giờ kinh lắm, Hoàn đề nghị. Dù sao, đồng chí cũng phải đề cao cảnh giác, biết đâu...cô Thắm là nữ sát thủ trong tổ chức phản động nào đó không chừng!

- Mày nói, tao nghe cũng có lý, Xã Đạo suy nghĩ một hồi, rồi nói. Đồng chí phải nhanh chóng tiếp cận nhà bà Tư, bám sát theo dõi cô Thắm, rồi báo cáo tình hình cụ thể, để tao khẩn trương tìm biện pháp khắc phục sự cố này.

Hoàn nói:

- Tôi tạm thời vắng mặt tại trụ sở ủy ban nhân dân xã vài hôm, để nhanh chóng hoàn thành công tác do đồng chí giao phó.

- Được, tốt lắm!

Ngay tối hôm đó. Tại nhà dì Tư có một cuộc họp mặt gia đình để duyệt sét lại toàn bộ kế hoạch vượt biển lần cuối cùng, gồm có dì Tư, vợ chồng Hạnh, Thắm, Lại, Hoàn và Mạnh là người đã cải trang làm Thượng Úy việt cộng.

Thắm báo cáo tình hình:

- Sáng mai là 27 Âm Lịch, chỉ còn ba hôm nữa là 30 Tết cũng là ngày làm lễ cưới giả giữa Thắm và Xã Đạo. Đúng theo như kế hoạch, nhiệm vụ của Thắm là làm thế nào điều hai chiếc giang tốc đỉnh rời đồn công an biên phòng trước đêm giao thừa. Anh Khải khi nghe súng nổ thì báo cho tài công, nổ máy tàu đánh cá liền, xả hết tốc độ vọt ra vàm sông Cửa Biển. Em trai tôi là Mạnh sẽ phụ giúp tài công lái tàu và la bàn.

Khải nói:

- Trước đêm giao thừa, tôi sẽ cho tàu di chuyển tại đầu vàm Rạch Tàu đúng theo kế hoạch của dì Thắm. Thực phẩm, xăng dầu, nước ngọt...đủ dùng trong 10 ngày.

Hoàn nói:

- Tôi có một cô em gái, trạc tuổi cô Lại, nó muốn vượt biên ra nước ngoài. Nếu tàu còn chỗ trống, xin anh chị dành cho nó một chỗ.

Hạnh nói:

- Chuyện nhỏ thôi mà! Chuyến này chỉ có dành cho người trong gia đình, còn thiếu gì chỗ!

- Tối mai, cậu Hoàn nhớ đưa cô em gái đến đây trước nửa đêm. Anh Khải sẽ đem ghe đến, bốc tất cả mọi người, chở đến điểm tập trung, chờ xuống tàu. Thành Hiếu còn phải hoàn tất một vai diễn nữa, và nó sẽ là người đến điểm tập trung sau cùng, Thắm rưng rưng nước mắt, nói tiếp. Tôi xin gởi gắm thành Hiếu cho tất cả mọi người trên tàu chăm sóc cháu dùm! Tôi phải ở lại để phụng dưỡng cha già và nuôi chồng còn kẹt trong trại tù cải tạo.

Trước khi chia tay, Thắm dặn Hoàn có mặt tại nhà dì Tư vào lúc 8 giờ sáng mai, để dẫn thành Hiếu đi diễn nốt vai trò của nó. Chuyến vượt biển lần này, thành công hay thất bại đều tùy thuộc vào vai diễn của thành Hiếu...

Ngày hôm sau, đúng 8 giờ sáng. Hoàn chạy xe Honda đến nhà dì Tư. Thắm đã pha trà và một đĩa cơm tấm bì để dành cho Hoàn dùng điểm tâm. Thấy Thắm chu đáo quá, Hoàn rất cảm động. Chờ Hoàn ăn uống xong, Thắm lo lắng, hỏi:

- Sao, cậu thấy kế này áp dụng với Xã Đạo lấy ăn không ? Thất bại là tan nát đời chị đó nghe, cậu Hoàn!

- Chị Thắm cứ an tâm đi! Chắc ăn như bắp, lo gì cho mệt người! Ông già em bày mưu này cho em đó, chị Thắm à! Chuyến đi này phải thành công, chẳng những giúp gia đình dì Tư, chị và cả gia đình em đều được nhờ.

- Kế gì mà đơn giản quá! Chị sợ không thành công!

Hoành cười tự tin, nói:

- Ông già em thường dạy: Mưu kế là dùng để chế ngự, có kế chế ngự được người ngu mà không chế ngự được người trí. Ngược lại, có kế chế ngự được người trí mà không chế ngự được kẻ ngu. Không ai hiểu Xã Đạo bằng em. Hấn là loại cán ngố, cái kế này tuy tầm thường nhưng sẽ chế ngự được hấn cho chị xem.

Thắm nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, thấy đã gần 9 giờ, nên chạy đi lo thay quần áo cho thằng Hiếu, rồi dắt nó ra nhà trước giao cho Hoành, dẫn nó ra trụ sở ủy ban nhân dân xã Hàng Vịnh gặp Xã Đạo.

Khoảng 20 phút sau, Hoành chở thằng Hiếu đến trước trụ sở xã. Hoành bảo thằng nhỏ đứng ngoài sân chờ. Còn mình vào văn phòng bí thư xã gặp Xã Đạo trước. Vừa thấy mặt hấn, Hoành kể công:

- Thiệt, đúng y chang như đồng chí dự đoán! Tôi ngồi phục ở đằng sau vườn nhà dì Tư gần suốt đêm qua để theo dõi. Đến nửa đêm, tôi thấy dì Tư và Thắm đột đốc đi ra ngoài mé vườn, gần đám bụi chuối. Tôi liền bám theo bên gót, nghe Thắm nói: Minh chôn cạn quá, nó bốc mùi thúi rồi đó! Chánh quyền mà phát hiện được, dì cháu mình đi tù một gông!

Xã Đạo nghe nói sợ tái mặt, hỏi:

- Mà có người thấy mùi hôi thúi gì không ?

Hoành nhăn mặt, nói:

- Mùi hôi thúi bốc lên nồng nặc! Đúng là mùi xác chết rồi!

Xã Đạo bán tín bán nghi, nói:

- Như vậy, là đồng chí Thượng Ủy bị ám sát chết rồi!

- Không sai! Hoành quyết đoán. Cô Thắm là sát thủ của bọn Ngụy phản động, chớ không ai khác!

- Mà có chứng cứ gì không ?

- Trời gần sáng, tôi nghe thằng Hiếu nó khóc ré lên đòi đi gặp chú Đạo. Nhìn qua kẽ vách, tôi cô Thắm trối gô nó lại ở cột nhà, làm thằng nhỏ không nhúc nhích, cục cựa được. Tôi phải chờ dì Tư và Thắm đi chợ, tôi mới lên vào nhà, cắt dây trối, dẫn nó về đây, gặp chú Đạo của nó, Hoành chặc lưỡi, nói. Không hiểu sao, thằng Hiếu nó thương chú Đạo hết biết, à ghen!

- Thằng Hiếu đâu ?

- Nó đang chơi ở ngoài sân, để tôi ra dẫn nó vô gặp đồng chí!

Vừa thấy mặt Xã Đạo là thằng Hiếu nhào tới ôm hấn khóc sụt sướt. Xã Đạo ôm thằng Hiếu vào lòng vỗ về:

- Xảy ra chuyện gì? Nói cho chú Đạo nghe coi! Tại sao mẹ lại trối con ?

Thằng Hiếu lấy tay áo, quẹt nước mắt, nói:

- Má muốn giết chú đó! Con đòi đi gặp chú báo cáo! Má sợ nên trối con lại!

Xã Đạo nghe Hiếu nói, trống ngực đánh lô tô, trán vã mồ hôi, giọng run run, hỏi:

- Tại sao má con muốn giết chú ?

Thằng Hiếu nói cho hả cơn giận:

- Má con thù ghét bọn việt cộng lắm! Má nói, họ bắt cha con đi tù cải tạo nè! Nhưng mà, con có biết cha con là ai đâu ? Hiếu chỉ biết chú Đạo thôi hà!

- Hiếu có thấy má giết cán bộ việt cộng bằng cách nào không ? Nói thật cho chú Đạo biết để đề phòng.

- Cách đây mấy hôm, có một ông việt cộng cỡi xe Honda đến nhà bà Tư xin ngủ nhờ một đêm, chờ tới khuya, má con ra tay! Má con xuất chiêu thấy dễ tè luôn!

Xã Đạo mặt mày xanh dờn, tái ngắt, nói lấp bắp:

- Má con giết ông ta bằng cách nào vậy, Hiếu ?

Hiếu vừa nói, vừa diễn tả bằng hành động:

- Má con dùng "Thiết sa chường", lúc vận nội công bàn tay đổ lên như máu, ngũ trảo xòe ra như năm móc sắt, chụp vào hạ bộ, nghiêng răng bóp...hai quả trứng gà của ông ta bể nghe một cái bụp...ông ta la lên một tiếng "Trời! rồi tắt thở".

Hiếu nói xong, xòe ngũ trảo, ra chiêu "Kim kê áp noãn", chụp vào hạ bộ của Xã Đạo làm hấn rùn mình, ớn da gà. Còn Hiếu cũng giựt mình, rút bàn tay lại, nhìn Xã Đạo ngây thơ, hỏi: Ủa, sao cái quần của chú Đạo ướt nhẹp vậy ?

Xã Đạo mắc cỡ quá, quay sang Hoàn nói:

- Mà đưa thằng Hiếu về nhà, nhớ trói nó lại như cũ, rồi trở về đây, gặp tao liền để tìm cách đối phó.

Hoàn trấn an:

- Đồng chí lo lắng thái quá! Thằng nhóc này coi quá nhiều phim bộ Hồng Kông nên mới tưởng tượng ra quái chiêu "Thiết sa chường" thôi mà.

Hoàn chờ thằng Hiếu thẳng về nhà giao cho Thắm, đang đứng ngồi không yên, thấp thỏm chờ tin. Bỗng thấy Hoàn cười toe toét, dẫn thằng Hiếu vô nhà, Thắm cũng an tâm, hỏi:

- Chuyện diễn biến ra sao rồi ? Kể lại cho chị Thắm nghe coi!

Hoàn khen hết lời:

- Thật em không ngờ, cháu Hiếu diễn đạt lắm, làm Xã Đạo sợ té đái luôn! Vai diễn của cháu Hiếu xong rồi, chị gởi cháu theo anh Khải tối nay để chị rảnh tay. Thôi, bây giờ em phải trở về trụ sở để gặp hấn, chuẩn bị bước kế tiếp.

Khoảng nửa tiếng sau. Hoàn về tới trụ sở gặp Xã Đạo bàn bạc kế hoạch để đập tan âm mưu ám sát cán bộ cách mạng của bọn "Ngụy" phản động. Xã Đạo vỗ vai Hoàn khen:

- Đồng chí Hoàn động não vấn đề này rất có trình độ, Xã Đạo lác đầu, nói. Không ngờ, người đẹp như Thắm lại là một sát thủ tàn độc.

Hoàn hỏi:

- Đồng chí muốn giải quyết cụ thể vấn đề này như thế nào ?

Xã Đạo gằn giọng:

- Ngay tối nay, tao điều động lực lượng công an biên phòng, đến bao vây và bắt trọn ổ bọn chúng nó. Sáng mai, lập tòa án nhân dân xử bắn liền tại chỗ để làm gương. Ở đây tao là pháp luật, pháp luật cũng là tao!

Hoàn nhún vai, nói:

- Đồng chí phải kiên trì, chớ nóng vội sẽ hư bột, hư đường hét! Theo tôi nghĩ, phải có một tổ chức quan trọng của bọn Ngụy phản động, đứng sau lưng Thắm, giựt dây. Vì vậy, đồng chí cứ việc tiến hành hôn lễ, tôi sẽ giảng bầy, bắt tất cả những người lạ mặt trong đêm tân hôn để điều tra! Đồng chí nghĩ sao ?

Xã Đạo gật gù, khen:

- Đúng! Đúng! Đúng! Đồng chí Hoàn nói chí phải. Nếu phá vỡ được tổ chức phản động này thì cái ghế bí thư huyện ủy Năm Căn chắc chắn sẽ thuộc về tao.

- À quên, đồng chí phải đề cao cảnh giác, trong khi làm lễ "động phòng hoa chúc" với người đẹp sát thủ. Phải lo bảo vệ hai quả...trứng gà của đồng chí cho cẩn thận đó! Nếu Thắm giở trò, đồng chí nổ ba phát súng chỉ thiên báo động, lực lượng công an biên phòng sẽ vượt sóng về đây, tóm cổ nó ngay!

Ngày lễ Tân Hôn diễn ra đúng theo chương trình đã in trong "Thiệp mời" quan khách. Đúng 5 giờ chiều ngày 30 Tết, Xã Đạo trong bộ quân phục bằng vải kaki Nam

Đến 7 giờ tối, tất cả viên chức địa phương, bà con hàng xóm đều đến đông đủ, trên dưới 50 người, chia nhau ngồi 6 cái bàn tròn, nhưng không một tên công an nào lai vãng. mấy chàng trai làng tiếc hùi hụi: Tiếc cho một bông hoa lài cấm bãi phân trâu. Dưới ánh đèn hai cây manchon sáng rực, họ ăn uống vui vẻ, tiếng cụng ly côm cốp, mấy con sâu rượu thì nhau uống để như uống nước lã. Xã Đạo luôn luôn đề cao cảnh giác đến mức cao độ, viện có mệt, không nhấp môi một giọt rượu. Còn quan khách thì rượu vào lời ra, tiếng cười nói ồn ào như ngày hội lớn...Khoảng một giờ sau, Hoàn thì thâm bên tai Xã Đạo, rồi âm thầm biến mất ngoài bờ sông. Kế đó, dì Tư và Thủy cũng lui gót, nhường căn nhà cho "Tân lang và Tân giai nhân" động phòng hoa chúc.

Gần nửa đêm tiệc tàn, đồ nhậu đã sạch trơn, rượu cũng cạn láng. Mọi người rủ nhau thơ thới ra về. Bây giờ chỉ còn lại cô dâu, chú rể trơ trọi ở trong nhà. Thấm vào trong buồng ngủ trước, thay đổi xiêm y, chờ Xã Đạo vô động phòng. Chờ gần cả tiếng đồng hồ mà không thấy hấn vào buồng, nằng giục:

- Khuya rồi, vô lãng mạn với em đi chớ, ông xã ơi!

Xã Đạo đứng xớ rớ trước cửa buồng từ nãy giờ, trống ngực đánh thành thịch, không dám bước vô. Nghe Thấm giục, hấn bắt đắc dĩ lên tiếng:

- Được rồi, qua vô liền!

Xã Đạo hai bàn tay bụm háng, lo bảo vệ hai quả...trứng gà, dùng chân đá cánh cửa mở ra, rón rén bước vô buồng mà cặp mắt láo liên...thì nội mẹ ơi! Thấm đứng trên giường chờ sẵn từ lúc nào, bàn tay phải được Thấm dùng son môi, quẹt lên, đỏ rực như máu, quơ qua, quơ lại trước ngực. Xã Đạo hồn phi phách tán, chưa kịp hoàn hồn. Bỗng nghe Thấm hét một tiếng thật lớn, từ trên giường phi thân xuống đất, ngũ trảo xòe ra như năm cái móc sắt, chụp vào hạ bộ của hấn. Xã Đạo sợ dựng tóc gáy, đập tung cánh cửa, ù té chạy ra ngoài sân, miệng thì la bài hãi:

- Mồ tổ cha mày! Muốn dùng "Thiết sa chưởng" bóp dái tao cho chết hả ? Đồ quỷ cái! Đồ chần tinh, gấu ngựa!

Xã Đạo xô bàn ghế, chạy trời chết ra ngoài bờ sông. Thấm đuổi theo bèn gót, chờn vờn định phóng tới. Xã Đạo điếng hồn, rút cây K-54 bắn ba phát súng chỉ thiên: Đoàn! Đoàn! Đoàn! báo động.

Tại đồn công an biên phòng vòm sông Cửa Lớn. Hoàn nghe ba phát súng nổ liền giục bọn công an biên phòng nhảy xuống tàu. Hai chiếc giang tốc đỉnh gầm rú lên, cất mũi, lướt sóng, phóng như bay về hướng nhà dì Tư.

Tại vòm Rạch Tàu, vợ chồng Hạnh khoát tay ra hiệu cho tài công nổ máy tàu, vọt lẹ ra Vịnh Thái Lan, mắt hút trong bóng đêm. Hạnh chỉ còn nghe loáng thoáng tiếng gào thảm thiết của thằng Hiếu gọi mẹ: "Má ơi! Má ơi! Má..." tiếng kêu của nó lãng dần, loãng dần...giữa trời biển mênh mông lộng gió.

Trong lúc đó, tại nhà dì Tư Lụi tình hình có vẻ căng thẳng lắm. Thấm bị trói thúc kè, đang ngồi bẹp dưới đất. Còn Xã Đạo chỉ huy toán công an, đào xới khu vực chung quanh bụi chuối. Bỗng một tên trong bọn hét lên: Báo cáo đồng chí! Tìm thấy xác chết rồi! Hấn mừng rỡ, bảo mở bao bố ra, rồi hí hửng cầm đèn pin rọi vào. Xã Đạo và bọn công an tiu nghỉu...thì ra bao bố đựng đầy lòng heo đã thối rữa, vôi bọt lúc nhúc, đang bốc mùi thúi hoắc.

Biết mình hớ to, Xã Đạo đích thân cỡi trời cho Thấm, van xin nằng

- Chỉ hiểu làm thôi mà, đừng giận qua nghe Thấm!

Thấm giẫy nảy lên, nói:

- Tui mua làm lòng heo gạo, sợ chồng ăn vô bị bệnh, nên tui mới đem chôn chớ bộ!

Thấm giả vờ khóc rống lên. Đã vậy, chồng không thương, còn làm nhục tui, trói thúc ké tui. Thấm còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ nữa chớ!

Xã Đạo hỏi gỡ gạc:

- Chiếc xe Honda màu đỏ còn đây! Còn ông Thượng Úy ghé vô nhà dì Tư bữa hôm đâu ?

- Ông ta đến bán chiếc xe Honda cho tui, Thấm móc tờ hóa đơn trong túi ra, đưa cho hắn, nói gằn. Tờ giấy bán xe đây nè, coi đi cha.

Xã Đạo năn nỉ hết lời, nhưng Thấm nhất định cự tuyệt, đành phải lủi thủi kéo bộ hạ ra về.

Sáng sớm hôm sau, Xã Đạo và Hoàn đang đứng trước trụ sở ủy ban nhân dân xã hút thuốc lá thì thấy Thấm lái chiếc xe Honda màu đỏ chói, phóng như bay ngang qua trụ sở, hướng về Liên Tỉnh Lộ 12 để chạy ra Thị Xã Cà Mau, để lại phía sau một vết bụi mờ. Xã Đạo ngỡ ngác nhìn theo Thấm, rồi lẩm bầm, chửi thề: Mẹ bà nó! Cơm dưng tới miệng mà ăn không được! Tức ơi là tức...

Nguyễn Vĩnh Long Hồ